

Sygn. akt IV U 1849/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Tomasz Madej
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Krajewska

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy B. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wypłatę emerytury od 01.09.2016 r.

na skutek odwołania B. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 21 listopada 2016 r. nr (...)

o d d a l a o d w o ł a n i e

/-/SSO T. Madej

Sygn. akt: IV U 1849/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 19 września 2016 r., znak: (...) przyznał B. W. emeryturę w kwocie zaliczkowej na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Do obliczenia emerytury przyjął kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przyznano emeryturę. Wysokość świadczenia organ wyliczył zgodnie z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Wypłata świadczenia została zawieszona w myśl art. 103 a cyt., a jego ostateczne obliczenie miało nastąpić po zgłoszeniu wniosku o podjęcie wypłaty emerytury w związku z rozwiązaniem stosunku pracy.

Od powyższej decyzji ubezpieczona złożyła odwołanie, wnosząc o jej zmianę i wypłatę świadczenia od 1 września 2016 r., skoro wniosek o emeryturę wraz z wymaganymi dokumentami złożyła do ZUS w dniu 19 września 2016 r. Zarzuciła

organowi rentowemu, że nie poinformował jej o sytuacji i niezasadnie nie wypłacił emerytury za wrzesień i październik 2016 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu Zakład wskazał, że wydana decyzja jest prawidłowa, gdyż wniosek o podjęcie wypłaty emerytury w związku z rozwiązaniem stosunku pracy wraz z załączonym świadectwem pracy, ubezpieczona złożyła do ZUS w dniu 14 listopada 2016 r. W konsekwencji, w myśl art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy podjął wypłatę świadczenia od dnia 1 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

B. W., ur. (...), złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. w dniu 9 września 2016 r. wniosek o emeryturę, o jakiej mowa w art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W odpowiedzi organ rentowy, decyzją z dnia 19 września 2016 r. – zaskarżoną w niniejszej sprawie, przyznał wnioskodawczyni w kwocie zaliczkowej emeryturę z art. 24 cyt. ustawy, od 1 września 2016 r. tj. od miesiąca w którym został zgłoszony wniosek.

Wskazał, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze życie, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę.

Przy ustalaniu świadczenia Zakład przyjął:

- kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji: 79839,42 zł,
- kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego : 273571,82 zł,
- średnie dalsze trwanie życia – 249,10 miesięcy.

Organ rentowy zawarł przy tym informację, że wypłata emerytury została zawieszona na podstawie art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach, a jej wysokość ma charakter zaliczkowy i ostateczne obliczenie jej wysokości nastąpi po zgłoszeniu przez ubezpieczoną wniosku o podjęcie wypłaty emerytury w związku z rozwiązaniem stosunku pracy.

(dowód: wniosek – k -1-4, zaskarżona decyzja- k -9-10, plik –I akt ZUS.)

B. W. w dniu 14 listopada 2016 r. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniosek o wypłatę emerytury w związku z rozwiązaniem stosunku pracy z dniem 28 września 2016 r., do którego załączyła świadectwo pracy na powyższą okoliczność.

Organ rentowy po rozpatrzeniu niniejszego wniosku, decyzją z dnia 21 listopada 2016 r. ponownie ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury wnioskodawczyni od dnia 1 listopada 2016 r.

(dowód: wniosek wraz ze świadectwem pracy – k – 11-12, decyzja z dnia 21 listopada 2016 r. – k – 16-17, plik –I akt ZUS.)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie skarżącej nie zasługuje na uwzględnienie.

Ubezpieczeni urodzeni po dniu 31 grudnia 1948 r. nabywają prawo do emerytury według nowych zasad, a prawo do tego świadczenia nie jest uzależnione od udowodnienia określonego minimalnego okresu składkowego i nieskładkowego. Jedynym warunkiem jest osiągnięcie minimalnego wieku emerytalnego wynoszącego, co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 a pkt 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2016.889 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego dla kobiet urodzonych w okresie od dnia 1 kwietnia 1955 r. do dnia 30 czerwca 1955 r., który wynosi co najmniej 60 lat i 10 miesięcy

W myśl art. 103 a cyt. ustawy, prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Wymieniony przepis został wprowadzony do w dniu 1 stycznia 2011 r. na mocy art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 z późn. zm.), w którym ustawodawca powrócił do konstrukcji ryzyka emerytalnego, uzależniając realizację uprawnień emerytalnych od uprzedniego rozwiązania stosunku pracy. Osoba, która w czasie zatrudnienia uzyskała prawo do emerytury z FUS, nie może jej pobierać do czasu rozwiązania tego stosunku pracy, niezależnie od tego, jakie osiąga zarobki. Oznacza to, że mimo osiągnięcia wieku emerytalnego, do czasu rozwiązania stosunku pracy, nie będzie mogła być zrealizowana wypłata świadczenia.

Z kolei po myśli art. 129 ust. 1 ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Natomiast w myśl art. 135 ust. 1 ustawy, w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznawia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano z urzędu decyzję o jej wznowieniu,

W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle wskazanych przepisów, brak było podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji.

B. W. domagała się wypłaty świadczenia od 1 września 2016 r., skoro wniosek o emeryturę wraz z wymaganymi dokumentami złożyła do ZUS w dniu 9 września 2016 r., zarzucając jednocześnie organowi rentowemu, że niesłusznie nie wypłacił jej emerytury za wrzesień i październik 2016 r.

Wbrew żądaniu wnioskodawczyni, zgromadzone w sprawie dowody potwierdzają trafne stanowisko Zakładu w zaskarżonej decyzji.

Organ rentowy prawidłowo przyznał emeryturę wnioskodawczyni w kwocie zaliczkowej od 1 września 2016 r., zasadnie uzależniając jej wypłatę w świetle art. 103 a ustawy od złożenia wniosku o podjęcie wypłaty emerytury w związku z rozwiązaniem stosunku pracy.

Nie ulega wątpliwości, że skarżąca zakończyła swoją pracę zawodową z dniem 28 września 2016 r. i na tę okoliczność przedłożyła świadectwo pracy. Jednakże powyższy dokument wraz z wnioskiem o wypłatę emerytury przyznanej w kwocie zaliczkowej – złożyła do ZUS dopiero w dniu 14 listopada 2016 r.

W tym stanie rzeczy organ rentowy prawidłowo w myśl art. 135 ust. 1 ustawy, ostatecznie, to jest po rozwiązaniu stosunku pracy ustalił wysokość emerytury wnioskodawczyni i od dnia 1 listopada 2016 r., mając na uwadze art. 129 ust. 1 ustawy, podjął jej wypłatę.

W orzecznictwie sądowym podkreśla się, że instytucja zawieszenia wypłaty emerytury uzależnia wypłatę tego świadczenia od spełnienia przesłanki niepozostawania w stosunku pracy. Przepis art. 103 a rodzi skutek zawieszający prawa do emerytury (polegający na wstrzymaniu wypłaty świadczenia) w sytuacji kontynuowania przez

ubezpieczonego zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą na rzecz, którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury (por. np. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 listopada 2016 r., sygn. akt III AUa 416/16, LEX nr 2174789, oraz z dnia 9 lutego 2016 r., sygn. akt 1648/15, LEX nr 2004563, uzasadnienie wyroku Sadu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 lutego 2016 r., sygn. akt III AUa 1648/15, LEX nr 2004563).

Bez wątplenia skarżąca w dniu złożenia wniosku, to jest 9 września 2016 r. pozostawała w stosunku pracy, a organ rentowy w treści zaskarżonej decyzji wskazał na treść art. 103 a informując, że świadczenie ma charakter zaliczkowy, zaś ostateczne obliczenie emerytury nastąpi po zgłoszeniu wniosku o podjęcie wypłaty emerytury w związku z rozwiązaniem stosunku pracy. Wnioskodawczyni taki wniosek wraz ze świadectwem pracy, złożyła do ZUS w dniu 14 listopada 2016 r., organ rentowy prawidłowo więc podjął wypłatę emerytury od dnia 1 listopada 2016 r.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie B. W. jako bezzasadne.

/-/ SSO Tomasz Madej